

המשך סיכורה של צברית 56' על מסעה בצרפת ידידת זיינב

ירידה למסדרון. אופירה (במרכז למעלה) בחברת כמה מבנות העמים בפאריס. במרכז למטה: זיינב המצירה.

מאת אופירה ארז

והסתלקה.

שאלתי את זיינב: "מה את עושה בזמן החופשי?"
"אני מנגנת על פסנתר", ענתה לי.
"מה את מנגנת?"
"מוסיקה קלאסית".

שאלתי אותה: "מה, בטהובן, מוצארט, באך?"
היא פתחה עלי עיניים גדולות ושאלה: "מה זה?"
אמרתי לה: "אלה קומפוזיטורים. האם את לא מנגנת אותם?"
"לא", ענתה לי. "התחלתי ללמוד רק לפני שבוע".

התקשרנו והפכנו ידידות. בצילומים הופענו תמיד ביחד. כשהצטלמו בעת הירידה (המבווימת) מהמסוס, היא נדבקה אלי כל הזמן, עד שהרגשתי שזה יראה כבר מוגזם ונפרדתי ממנה. שמרנו כל הזמן על יחסים מצוינים, חזק מיום אחד.

זה היה ביום בו הופיעו בעתו גים הכותרות על הרצח בשפריד וול קרב המוסס בנגב. לא ידעתי טוב צרפתית אבל זה הצלחתי לקרוא למרות שקולם ניסו להסתיר זאת ממני. הרגשתי זעם שי אפשר לעצור אותו ומשום מה

הופנה הזעם כלפי זיינב. נופפתי לה בעצמי ואמרתי לה: "הרגתם לנו ארבעה ילדים". לשאר הבנות אמרתי לחוד: "אינני מקנא במצרים עכשיו". ברור שאחרי ההסברה הארוכה שנתתי להן על צה"ל הן היו משוכנעות מאוד.

לא דיברתי עם זיינב באותו יום. אמנם, לא היה הזעם מופנה כלפיה. היא היתה בשבילי נערה ערבית, ממש כאותן הערביות שיכולתי להיפגש עמן בארץ, כמורה או כחברה. אבל באותם הרגעים לא יכולתי לחשוב עליה כעל חברה. אחרי כמה ימים, עברה הרגשה זאת. שוב הפכנו לידידות. כשהגיע יום הפרידה היתה הפרידה עם זיינב נרגשת בי מיוחדת. היא נתנה לי צמיד כסף עם תמונתה של קליאופטרה ואני השבתי לה שרשרת עבות בצלאל. נתתי לה גם את תמינתי וכתבתי לה הקדשה בזאת הלשון: "לזיינב הממוקדת. אני מקוה שיגיע יום ואזכה לארוחת ביתי ולהתארח בביתך".

היתה עמי גם חוברת של יום העצמאות לילדים בכיתה ב', בניקוד ועם תמונות שלחתי איתה לאחיה של זיינב, בצירוף הקדשה בעברית: "תלמד לקרוא עברית, ותדע את חוכן חוברת זו".

חשבתי שנפרדתי ממנה. אבל היא הופיעה בחדרי למחרת בבוקר, לפני הנסיעה, ובעיניה דמעות: "אנחנו נפרדות?"
לא רצתה להאמין. "הלאי וניפגש עוד פעם ויהיה שלום בינן ישראל וערב".

היא יצאה כשכולה מתיפחת בבכי.

עיניה היו חמומות כהות. מוארות וגדולות, פשוט משכנעות. היא לא היתה יפהפיה, אך נחמדה מאוד, אפשר למצוא המון בחירות כמוה בקיבוצים ובמושבים בארץ.

הפגישה השנייה בינינו נערכה עוד באותו הערב. הבנות העייתיות והלכו לישון, באולם נשארו רק זיינב ואני. הצעתי לה ללכת לחדרי. היא לא ראתה שוט דבר מוזר בהומנטי, נענתה לה ברצון.

הוצאתי את הטמבור שהבאתי מהארץ והתחלתי לרשור. שרתי לראשונה את הימנון הנחל. אולי היתה בזה קצת ציניות לשיר לנערה מצרית דור קא את המלים: "נחל נחל הימנון כן! אבל זיינב התאהבה מיד בשיר".

התפארתי בפניה שאני יודעת גם שיר ערבי. שרתי לה את השיר: "יא בית שייך אל עד רב... בלוי הטמבור והיא צה" לה ממש. זכרתי טובה למדריכי כתנועת הנוער שלמדוניה כמה שירים ערביים.

השתמשתי גם בכל מיני מלים ערביות שנקלטו במוחי כמו: "אללה" ו"תפדאלי" ומי ש" לא ראה את שמחתה של זיינב, לא ראה שמה מימיו. מיד הידעתי לה שגם היא יודעת שיר ערבי.

היא התחילה לשיר ועכשיו הגיע תירי לחשוב שאני מתע" לפת בו במקום. המלים שיצאו מפיה היו: "אנו באנו ארצה לבנות ולהיבנות בה". אפילו המנגינה היתה בלי זיופים. לא הספקתי להתאושש מההלם הראשון והיא הנחיתה מכה נוספת על ראשי: "נדמה לי שאני יודעת עוד שיר, אני לא יודעת באיזו שפה, אבל אני חושבת שזה בעברית".

השיר הבא היה: "יש לי גלילה הכי טובה, הכי טובה ומשיבחה, קנו ממני ילדים, קוקו הא הא". היא ידעה אפילו את התנועות המלכות שיר זה.

זיינב סיפרה שהיא לילדת קהיר, אביה עורך-דין והיא מסתובבת בחברה של יהודים. לא היה עבורה שום דבר משינה במלה יהודי. על ישראל היא ידעה מעט מאוד. יהודי עבורה היה פשוט אדם המאמין בדת אחרת. היא לא ראתה דופי בעובדה שהיא הביאה עמה לפאריס חבילה שהשכנה היהודיה מקהיר שלהה לבנה הלומד בפאריס.

"אחא אפילו יודע עברית", התפארה באונן. התברר כי אין בקהיר בית-ספר עבור ילדים בני חמש ואילו אמה, ש" רצתה כי אחיה בן החמש ילמד, שלחה אותו לבית-ספר יהודי.

אמצע נכנסה המארחת, זו שהזהירה אותי מפני זיינב. אילו היתה רואה דרקון בחדר, לא היתה מתפלצת יותר מאשר בראותה שתינו יחד. קרצתי לה והיא הבינה

מועדון הילדה סגדה בפאריס היתה שמחה בינלאומית. תזמורת צרפתית ניגנה מנגינות סוערות ואילו 20 בנות מכול רחבי העולם התלו אליה במחאות כפיים ושאות. השמחה גברה, והבנות החלו להשתלב בתכנית ד" תזמורת בעזרת כל כלי הנגינה שהיו על השולחן. האוסטרית לית הקישה בסכין על גבי ספל, האמריקאית נענעה מלחיה גדולה בקצה, אני תופפתי בעזרת שני מזלגות ואילו היפאנית סתם רקעה ברגליה.

כאשר החלו הריקודים, טפח מישור על שכמי ואמר לי "שלום" בעברית.

הוא היה אדם מבוגר וגבוה, קרח מאוד. לא היה לי מושג מי הוא עלול להיות. הוא הזמין אותי לרקוד עמו, בצרפתית כמובן. ולמרות שהיה חבל לי על החמצת רקוד עם דב כמעט אמיתי, לא יכולתי לסרב לאדם הפונה אלי בשלום עברי.

תוך כדי ריקוד החל האיש לשוחח: "נכון שאת מלכת ה"יופי של ישראל?"
הסברתי לו שאני רק נציגת ישראל במיפגש בנות העמים, ושאלני לי כל חשק להיות מלכת יופי. אבל אמרתי זאת בצרפתית גרועה ואינני בטוחה שהוא הבין בדיוק את הכוונה. הוא החל לחלק לי מחמאות: "ראינו אותך ביומני הקולנוע. אנחנו גאים מאוד שנערה כמותך נבחרה לייצג את ישראל".

לא פחות ולא יותר.

ברגע שעמדנו לעזוב את המועדון, התפרץ אלי שוב אדם נמוך ועגלגל, ופנה אלי גם הוא בשלום עברי. התחלתי להרגיש את עצמי כמו בכיכר דיונון, ביום שבת אחר-הצהריים. האיש הקטן היה נרגש ומשולב מאוד: "היית נהדרת", הסתיר לי בצרפתית מלחה התרגשות קולנית. "זה כנראה הנלך יחד. מה שעשית את למען ישראל, לא עשו עשרה שגרירים. הוכחת לעולם שיש צעירים יכולות לחיות בשלום". הוא לחץ את ידי ורץ במהירות אל זיינב המצרית להגיד לה את אותן המלים. אף על פי שהמלים שאמר לי יכולות להישמע כנאות תעמולה ציונית, הרי הוא לא היה יחיד שחשב בכיוון זה. העתונות הצרפתית נשארה בפה פעור למראה הידידות ביני ובין זיינב ופרשה זו האפילה על כל שאר המאורעות של מיפגש בנות העמים. אולם, למעשה, היתה ידידות זו הרבה יותר פשוטה ממה שכתבו עליה בעתונים.

ביום בו עמדו להגיע הבנות לפאריס, ניגשה אלי אחת המארחות, נוצרית חביבה התופסת עמדה בעתון אל. והסבירה לי בתקפנות בלתי-רגילה: "היום מגיעה המצריה. שלא תשוחחי עמה על פוליטיקה ולא תדברי על מלחמה. איננו רוצים כאן במריבות".

לא עניתי לה בפליס, אבל אני חושבת שמבט אחד הספיק להמחיש לה את תשובתי: "מה את מקשקשת? אני יודעת בעצמי איך אני צריכה להתנהג".

יתכן שלא הבינה בדיוק. שהרי לא ידעה עברית כלל. נפגשתי עם זיינב אלביאלי לראשונה באולם המלון. היא שוחחה אז עם הפורטוגזית. הצעתי את עצמי. "אני מישאל".

היא חיכת בשני טורי שיניים נהדרות ולא נבהלה כלל מהשם שבטאתי.

המשכתי בדרכי, אבל הספקתי להבחין שהיו לה עיניים מדרות. היא היתה נמוכה וצעירה. ילדה ממש (15½) אבל

חיוכים בינלאומיים. ארוחת הפרידה במועדון לילה בפאריס. אופירה (קיצונית משמאל) בשמלת נשף של כריסטיאן דיור. מימין: נציגות בריטניה, אוסטרליה ואיטליה.

פגישה מזכרות. אופירה (קיצונית מימין) וזיינב (קיצונית משמאל) בפגישה עם בן סולטן מרוקו, הנסיד מולאי חסן. הכושית היא מקאמרן, ההולנדית מהאג.